

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 marca 2019 r.,

sprawy **A. O.**

oskarżonej z art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego
K. T. - K.

od wyroku Sądu Okręgowego we W.

z dnia 10 października 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego we W.

z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt V K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża oskarżicielkę
prywatną.**

UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zarzuty kasacji, oznaczone pkt. 3 i pkt. 4, to w realiach sprawy, niedopuszczalne zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i to, w rzeczywistości skierowane pod adresem sądu orzekającego w pierwszej instancji. Skarżący nie zarzuca Sądowi Okręgowemu we W., aby ten dokonał wadliwej kontroli instancyjnej (aby obraził przepis art. 433 § 2 k.p.k.), uniewinniającego wyroku Sądu Rejonowego we W. z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt V K [...]. Tymczasem kasacja to nadzwyczajny środek zaskarżenia. Strona może ją wnieść od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. W trybie kasacji niedopuszczalne jest badanie zasadności oceny i dokonanych

ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego. Za równie bezzasadne, w realiach sprawy, muszą zostać uznane zarzuty rażącej obrazy przepisów prawa materialnego: art. 212 § 1 k.k. (zarzut z pkt. 1) i art. 213 § 1 k.k. (zarzut z pkt. 2). Zarzuty te są bowiem w istocie, również niedopuszczalnymi w postępowaniu kasacyjnym zarzutami błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż za punkt wyjścia przyjmuje Autor kasacji, nie to co ustalił Sąd Rejonowy we W., lecz to co ten Sąd, gdyby postępował zdaniem skarżącego prawidłowo, powinien był ustalić. Tymczasem tzw. *error in iudicando* (obraza prawa materialnego, błąd w wyrokowaniu) dotyczy błędnego zastosowania przepisów prawa materialnego lub jego niezastosowania w wypadkach, gdy istnieje do tego podstawa, lecz zawsze w sytuacji, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne co do zarzucanego (przypisanego) czynu.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak na wstępie.